

[J. P. Nielsen.]

med at begrænse denne Plage, for nede hos os er det en Plage, som Landmændene i allerhøjeste Grad er kede af.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Naar jeg har fremsat dette Lovforslag i den Skikkelse, hvori det her foreligger, har jeg derved opfyldt et Løfte, som jeg afgav overfor det Udvalg, der behandlede Raagelovens Fornyelse i sidste Samling, og jeg mener ogsaa, at saaledes som Lovforslaget er udarbejdet, efter indgaaende Forhandling, som der staar anført i Bemærkningerne, med Landboforeningerne og Husmandsforeningerne, foreligger det i en Skikkelse, hvori det maa anses for at være tjenligt til at fremme Udryddelsen af Raagerne paa de Steder, hvor de bevislig foraarsager en betydende Skade paa Markens Afgrøde. Men jeg skal ikke tilbageholde den Bemærkning, at efter min Opfattelse er det lidt ejendommeligt, at vi er kommet ind paa en Særlovgivning for Raagerne, som om det var de eneste Fugle, der gør Skade. Jeg kunde nævne adskillige Fugle, som alt taget i Betragtning gør mere Skade end Raagerne. Jeg skal blot nævne saadan en lille Fugl som Graaspurven; den har mange Steder formert sig paa en saadan Maade, at hvis det var muligt statistisk at gøre op, hvad den var Skyld i, vilde det blive betydelig større Beløb; men naar jeg nævner Graaspurven, ved jeg, at det vil blive meget stærkt fordømt fra mange Sider, at man kan nævne en saa uskyldig lille Fugl, som Graaspurven anses for at være. Tager jeg saa en Fugl, der er nær beslægtet med Raagerne, nemlig Kragen, tror jeg, der er adskillige Egne, hvor den gør mere Skade end Raagerne. Kragerne har imidlertid den Egenskab, at de ikke bor i Kolonier — om det er, fordi de er saa kloge, ved jeg ikke, men de kan alligevel godt nok samle sig i Flok, naar de kan komme til at gøre Skade. Men Raagerne har den ulykkelige Egenskab, at de ynder at bo i Kolonier; derfor kan de let udryddes, og det har gjort, at man særlig fæster sig ved dem, hvad der har foranlediget en Særlovgivning, som jeg i og for sig anser for mindre vel overvejet, for skal man bekæmpe skadelige Fugle, vilde der være Grund til at tage adskilligt flere med. Dette har, som sagt, været Raagernes Ulykke, og derfor har vi faaet denne Lovgivning, som vi gentagne Gange har behandlet i Rigsdagen i de senere Aar, saa en Raagediskussion, først i Folketinget og senere i Landstinget, næsten er blevet en fast aarlig Begivenhed; hvis nu dette Lovforslag vedtages, behøver

man i hvert Fald ikke at have det hvert Aar, for saa skal Loven ikke til Revision i hver Samling, og det er efter min Mening en Fordel.

Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen var ikke helt tilfreds med Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det her foreligger, og nævnte i saa Henseende særlig to Punkter, som ikke tilfredsstillede ham. Han mente, at det vilde blive vanskeligt for mindre Jordbrugere at paapege en Skade, der gik op til 300 Kr. Jeg maa hertil sige, at jeg ser ikke nogen Bestemmelse, hvor der staar, at den Skade, som en Raagekoloni foraarsager, og som skal vurderes til mindst dette Beløb, skal findes indenfor en enkelt Ejers Landbrug. Der staar, at Ejerne kan klage; de kan gaa sammen og klage, og kan det paa vises, at der er sket en Skade til mindst 300 Kr., ja, saa træder Lovens Bestemmelser i Kraft. Og hvad angaar det andet Punkt, der ikke tilfredsstillede det ærede Medlem, nemlig at Politiet, hvis Amtet forlanger det, skal være pligtigt at indsamle Oplysninger og føre Tilsyn med de iværksatte Foranstaltninger, maa jeg indtil videre mene, at det er godt, at det kommer til at staa i Loven, at Politiet har en saadan Pligt, idet jeg maa anse Politiet for at være en Myndighed, der staar fuldkommen neutral i hele dette Spørgsmaal. Jeg er ikke sikker paa, at de Oplysninger, man ellers fik indhentet, og det Tilsyn, man fik ført, vilde være i alle Henseender neutralt, og at de Foranstaltninger, der blev iværksat, vilde blive udført paa en saa hensynsfuld Maade, som de dog bør udføres paa, naar det kun er det rent saglige, man har for Øje.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup mente, at Loven var for lemfældig overfor Ejeren, og var inde paa at antyde, at Ejeren kunde gøres ansvarlig for den Skade, Raagerne foraarsager. Den Betragtning kan jeg nu slet ikke være enig med det ærede Medlem i. Jeg giver det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen Ret i, at der er straks den Vanskelighed, at man ikke kan afgøre, *hvis* Raager det er, der har gjort Skade; det vil i hvert Fald i mange Tilfælde blive meget besværligt. Men hertil kommer, at man holder jo ikke Raager som Husdyr. Enhver Mand, og det kan for den Sags Skyld godt være en Husmand, der har en lille Lund eller blot nogle Træer staaende sammen, kan godt risikere at blive Raagekoloni-Ejer. Naar denne Raagejagt tager Fart, vil det jo gaa saadan, at man naturligvis ikke faar alle Raager udryddet, men en Del flyver bort, dummere er de ikke, og redder derved Livet, og de kan da godt